

Deel af Gagen, men den er et Emolument, som er traadt istedetfor nogle af de tidligere tilstaaede Gratificationer. Da det imidlertid allerede ved Praxis er statueret, at der af Spillepræmien beregnes Pension, og Udtryffene i Loven maaskee ogsaa ville findes bindende for dette Resultat, saa have vi, idet vi have forbeholdt det Fornødne for de nu fgl. Ansatte, troet at burde stille et udtryffeligt Forslag om, at Spillepræmien for Fremtiden ikke giver Ret til Pension. Skuespillerne ville, saaledes som vi have foreslaaet Sagen ordnet, i det Hele kunne vente at være saaledes aflagte, at deres faste Løn ikke er ringere end den Løn, der er tillagt andre med dem paa lige Trin staaende Embedsmænd. Allerede efter deres nuværende Bilskaar troe vi, at dette Forhold omtrent er tilstede, og vi have foreslaaet dem forbedrede. Den Spillepræmie, der er tilstaaet dem, og formeentlig fremdeles bør tilstaaes dem, er efter vor Mening et Mere, som ydes dem i og under deres Tjeneste efter fremmede Theaters Mønstre, fordi det ad Erfaringens Vej er fundet nyttigt for Tjenestens Larv. Den naturlige Grund til dette Extrahonorar ligger i de Fordringer, som Skuespillerens Kald stiller derved, at han skal samle sin aandelige og legemlige Personlighed og være, hvad man kalder, i Lune hyer Gang, han skal træde i Virksomhed, hvilket eh Udigt til en Extragodtgjørelse kan tjene til at lette ham. Haandhævelsen af Standens Værdighed og gode Stilling i Samfundet fordrer ogsaa en Repræsentation udenfor den egentlige Plads for hans Virksomhed, der ikke saaledes kan ansees fornøden for andre Embedsmænd, med hvem han iøvrigt staaer paa lige Trin. Paa den Indgang, han i sin Kunstnervirksomhed finder hos en Deel af Publicum, kan endog hans Optraeden udenfor Scenen have Indflydelse. Alt dette forsvinder imidlertid, naar han forlader Kunstnerbanen og træder over i Privatlivet. Den virkelige Skuespiller behøver mere at leve af end andre Embedsmænd paa lige Trin med ham, men den pensionerede behøver ikke mere end andre pensionerede Embedsmænd.

Med Hensyn til den foreslaaede særegne Pensionsskala, da skulle vi bemærke Følgende. Naar, som vi senere nærmere skulle vise, Pen-

sionslisten for Theatrets Vedkommende er meget høi, da bør formeentlig Grunden dertil ikke søges i Feil fra Bestyrelsens Side, at den har affædiget Folk, som det kunde være i Theatrets Interesse at beholde, eller at den har givet dem en større Pension end hjemlet i den daværende Praxis, om end maaskee ikke directe i Lovgivningen. Vi have seet og see mange unge Mænd og Qvinder afgaaede fra Theatrets Tjeneste, uden at den Svagbed, hvorfor de afgik, har været af en saadan Betsaffenhed, at den kunde forforte deres Liv. Der kan let og meget usformodet komme Differentis mellem Theaterbanen og dens Besfærende, thi den kræver særegne Kræfter og særegen Lykke hos ham, hvis han fra sin Side med Held skal kunne blive paa den, og hvis den fra sin Side skal have Interesse, det være sig æsthetisk eller oekonomisk, i at beholde ham. Saalænge Skuespilleren ikke endnu er bleven en udviklet Kunstnerpersonlighed, gjøres der paa denne Bane en Fordring, der langt fra i andre Livsstillinger gjøres, til Villiens vedholdende Energie, deels for at besætre physiske Hindringer i det Personlige, deels for at der ikke skal komme Stilstand hos den Paagjældende i det kunstneriske Standpunkt, hvad Publicum vanffelig taaler, saalænge han ikke staaer meget høit. I andre Embedsstillinger er det i Almindelighed mere en bestemt Gjærning, der skal udføres, og der spørges ikke om den Paagjældendes Lyst og Stemning for Arbejdet, hverken den hemmelige eller synlige. Men en dramatisk Kunstner, hvis Sind og Lune vender sig fra hans kunstneriske Embedsgjærning, bliver derved i Regelen udygtig til sit Kald, og der hører en særegen Lykke til, om hans Villie skal kunne vende Sindet tilbage til det Arbejde, hvori det skal færdes. Under uheldige Omstændigheder kan der opstaae et saadant Misforhold, en saadan Slaphed eller Sygelighed, det være sig paa Sjæl eller Legeme, at Theaterbestyrelsen baade maaskee og efter de almindelige Begreber kan forsvare det Duffe, at kunne lade den Paagjældende overgaae blandt Pensionisternes Tal, om han end ofte ingenlunde endnu er i den personlige almindelige Svagbeds og Ubrugbarheds Tilstand, som man i Reglen tænker sig ved Begrebet af en Pensionist. Men under